Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 079 van 16 september 2026
in de zaak X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2025 wordt verzoeker geïnterpelleerd door agenten van de politiezone Wokra.

1.2. Op 1 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Wokra op 01.10.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: S.
voornaam: M.
geboortedatum: […].04.1991

geboorteplaats: /
nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, alias: P., A. °[…].06.2001 Roemenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Wokra op 30.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart en vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart op 01.10.2025 aan de PZ Wokra dat hij in België is voor werk. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Zijn vrouw en 5 kinderen verblijven in zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.
Betrokkene beweert sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: P., A. °[…].06.2001 Roemenië. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals Roemeens paspoort met deze identiteit op vermeld.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Wokra op 30.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart en vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:
1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: P., A. °[…].06.2001 Roemenië. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals Roemeens paspoort met deze identiteit op vermeld.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Wokra op 30.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart en vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.3. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van 3 jaar voor het volledige Schengengrondgebied (bijlage 13*sexies*). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ Wokra op 01.10.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: S.
voornaam: M.
geboortedatum: […].04.1991
geboorteplaats: /
nationaliteit: Onbepaald
In voorkomend geval, alias: P., A. °[…].06.2001 Roemenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 01.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;
□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Wokra op 30.09.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van gebruik van een valse Roemeense identiteitskaart en vereniging van misdadigers.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 01.10.2025 aan de PZ Wokra dat hij in België is voor werk. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Zijn vrouw en 5 kinderen verblijven in zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat verzoeker op 19 oktober 2025 naar Roemenië werd gerepatrieerd en geen belang meer heeft bij het beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Overeenkomstig artikel 2.13 van de RVV-wet kunnen de beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Het volstaat niet dat verzoeker door de bestreden rechtshandeling is gegriefd; de nietigverklaring moet hem enig voordeel opleveren. Het belang moet bestaan bij het indienen van het verzoekschrift en nog voorhanden zijn op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. De eerste bestreden beslissing bevat drie onderscheiden deelbeslissingen: het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek, de terugleiding naar de grens en de vasthouding met het oog op verwijdering.

Ten aanzien van de vasthouding is de Raad zonder rechtsmacht. Het beroep tegen een maatregel van vrijheidsberoving komt overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet toe aan de raadkamer van de correctionele rechtbank.

De terugleiding naar de grens is uitgevoerd, zodat een nietigverklaring verzoeker in dat opzicht geen voordeel meer kan opleveren.

2.4. Het bevel houdt daarnaast de weigering in om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Die weigering vormt overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet de wettelijke grondslag van het tweede bestreden inreisverbod.

De uitvoering van het terugkeerbesluit ontneemt aan de betwisting van die weigering haar voorwerp niet (HvJ 17 juli 2025, C-636/23 en C-637/23).

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot terugleiding en de vasthouding. Voor het overige wordt de exceptie verworpen.

3. Onderzoek van de middelen

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan, gericht tegen enerzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds tegen het inreisverbod. Hij zet de middelen uiteen als volgt:

"A. QUANT A L'ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE Moyen unique :
violation des articles 7, 44ter et suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, combinée avec l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. 3.1. Le

requérant reproche à la partie adverse d'avoir pris un ordre de quitter le territoire sur pied d'une base légale erronée. Le requérant est un ressortissant roumain et est donc citoyen d'un état membre de l'Union européenne. L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative n'a pas été respectée, en violation de l'article 62 du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. 3 3.2. L'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980 indique : « § 1er. Lorsqu'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille n'a pas ou n'a plus le droit de séjourner sur le territoire, le ministre ou son délégué peut lui donner un ordre de quitter le territoire, en application de l'article 7, alinéa 1er. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre un ordre de quitter le territoire, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. § 2. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision. Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque : 1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou 2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient. La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué. ». L'article 44septies indique : « § 1er. Si des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l'exigent et à moins que d'autres mesures moins coercitives puissent s'appliquer efficacement, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles peuvent, en vue de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement, être maintenus pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée du maintien ne puisse dépasser deux mois. Toutefois, le ministre ou son délégué peut prolonger la durée de ce maintien par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables suivant le maintien du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'intéressé dans un délai raisonnable. Après une première prolongation, la décision de prolonger la durée du maintien peut être prise uniquement par le ministre. Après cinq mois, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, le maintien peut être prolongé chaque fois d'un mois sans toutefois que la durée totale du maintien puisse dépasser huit mois § 2. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille visé au paragraphe 1er peut introduire un recours à l'encontre de la décision de maintien dont il fait l'objet, conformément aux articles 71 et suivants. » Comme indiqué ci-dessus, le requérant est originaire de la France. La Roumanie étant évidemment un État membre de l'Union européenne, il appartenait à l'autorité administrative de prendre le même ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement, sur une base légale différente cependant. 4 La motivation en droit - qui est pour rappel d'ordre public - semble incorrecte, rendant l'ordre de quitter le territoire illégal.

B. QUANT À L'INTERDICTION D'ENTRÉE Moyen unique :
violation des articles 41, 44nonies, 44decies, 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation ainsi que du droit à être entendu. 3.3. L'Office des Étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante : L'Office des Étrangers considère que le requérant, par son comportement, peut représenter un danger pour l'ordre public. Il lui inflige une interdiction d'entrée de 3 ans. 3.4. Le requérant reproche à l'autorité administrative d'avoir pris une interdiction d'entrée sur une base légale erronée. En effet, les interdictions d'entrée prises à l'encontre d'un ressortissant d'un pays européen sont réglementées par les articles 44 nonies et 44 decies, dont les conditions d'application sont plus restrictives. En outre, l'autorité administrative aurait dû laisser au requérant les moyens de se procurer les documents permettant de prouver sa qualité de ressortissant de l'Union européenne, conformément à l'article 41 de la loi sur les étrangers. L'interdiction d'entrée étant prise sur base d'une base légale erronée, l'interdiction d'entrée est illégale et doit être annulée. 3.5. À titre subsidiaire, à supposer que la base légale utilisée par l'autorité administrative soit conforme à la loi, le requérant estime que la motivation de cette décision ne respecte pas l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenu l'Office des Étrangers. 5 3.6. L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée. La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums. Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale. 3.7. L'Office des Étrangers ne

démontre pas plus les raisons pour lesquelles le requérant, par son comportement, peut compromettre l'ordre public. À tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant peut compromettre l'ordre public. Dans le cas présent, le requérant aurait fait usage d'une fausse carte d'identité. Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres. Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). […] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ». Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. 6 Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger 4 ». Dans un arrêt n° 301 973 du 21 février 2024, Votre Conseil a estimé, dans une situation en tout point comparable : « En l'espèce, le Conseil constate que la partie défenderesse fixe la durée de l'interdiction d'entrée attaquée à trois ans en estimant que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée ». La partie défenderesse avait notamment relevé que « L'intéressé a été contrôlé en flagrant délit de vol à l'étalage (ZP La Louvière le 08/07/2023). La simple référence à la « gravité des faits », laquelle n'est nullement explicitée, ne peut suffire, en l'espèce, à conclure que la partie défenderesse a bien apprécié si le comportement personnel du requérant constitue un danger actuel et réel pour l'ordre public. La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procès-verbal constatant une infraction mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra. Le Conseil estime, au vu de ces éléments, que la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé le second acte attaqué en fait, au regard de l'article 74/11, § 1, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. » Dans un arrêt du 18 février 2025, le premier président du CCE a mentionné : « La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procèsverbal constatant une infraction mais sans avoir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace «réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra. ». Dans un arrêt du 9 septembre 2025, dans une affaire en tout point similaire, Votre Conseil a estimé : « (…) La simple référence au « caractère frauduleux de ces faits », laquelle n'est autrement explicitée, ne peut suffire, en l'espèce, à conclure que la partie défenderesse a bien apprécié si le comportement personnel du requérant constitue un danger actuel et réel pour l'ordre public. La partie défenderesse doit en effet démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. 4 voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54. 7 En l'occurrence la partie défenderesse s'est limitée au constat de l'existence d'un procèsverbal constatant une infraction mais sans voir procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public », telle que requise en vertu de la jurisprudence citée supra. » En l'espèce, l'Office des Étrangers ne démontre aucunement en quoi le requérant, par son comportement, constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. 3.8. L'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre,

l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015). Or, bien que retenu par la police Wokra, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire. Dans l'arrêt « M.G. et N.R » prononcé le 10 septembre 2013 (C383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent […]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] »5 Dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que le droit d'être entendu « fait […] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46). 5 CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40. 8 Elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union ». Par conséquent, les droits de la défense du requérant, notamment le principe 'audi alteram partem, ont été mis à mal dans le cas d'espèce. Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative. En l'espèce, le requérant dispose de membres de sa famille dans différents Etats membres de l'Union européenne, dont la Belgique. Cette interdiction d'entrée risque d'empêcher le requérant de rendre des visites régulières aux membres de sa famille. De même, le requérant avait l'intention d'introduire une procédure en regroupement familial en Belgique eu égard à la présence de ses enfants et son épouse sur le territoire. Or, cette interdiction d'entrée constitue un obstacle évident à la délivrance d'un permis de séjour en Belgique. L'interdiction d'entrée doit donc être annulée."

3.2.1. Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 7, 44*ter* en volgende en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het hoorrecht. Tegen de tweede bestreden beslissing voert hij de schending aan van de artikelen 41, 44*nonies*, 44*decies* en 74/11 van de vreemdelingenwet, van dezelfde artikelen 2 en 3, van het hoorrecht en een kennelijke appreciatiefout.
In beide middelen betoogt hij dat hij Roemeens onderdaan en burger van de Unie is, zodat de gemachtigde de bepalingen van titel II, hoofdstuk I van de vreemdelingenwet diende toe te passen en niet die welke gelden voor de onderdaan van een derde land. Aangezien de middelen in zoverre op dezelfde grief berusten, worden ze samen behandeld.

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in de nota dat verzoeker bij zijn arrestatie een vals Roemeens document heeft voorgelegd, dat uit geen enkel officieel stuk zijn hoedanigheid van burger van de Unie blijkt en dat zijn identiteit enkel werd genoteerd op grond van zijn eigen verklaringen. Zij voegt daaraan toe dat verzoeker het motief betreffende artikel 2 van de vreemdelingenwet niet weerlegt en dat hij, blijkens zijn verzoekschrift, de motieven van de beslissingen kent.

3.2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is gericht tot de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Voor de burger van de Unie en zijn familieleden voorziet titel II, hoofdstuk I van dezelfde wet in een eigen regeling.

Artikel 44*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten overweegt, rekening houdt met de duur van het verblijf van de burger van de Unie op het grondgebied van het Rijk, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst. Artikel 44*ter*, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel de termijn vermeldt waarbinnen het grondgebied moet worden verlaten en dat die termijn, behoudens in naar behoren gemotiveerde dringende gevallen, niet korter mag zijn dan 1 maand te rekenen vanaf de kennisgeving.

Artikel 44*nonies*, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het bevel dat ten aanzien van een burger van de Unie wordt genomen, uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard kan gaan.

Beide regelingen sluiten elkaar uit. De keuze van de rechtsgrond bepaalt niet enkel de vermelding in de akte, maar ook de aard van het voorafgaande onderzoek en de omvang van de rechten die de betrokkene aan zijn hoedanigheid ontleent.

3.2.4. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, artikel 7, tweede en derde lid, en artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van dezelfde wet. Geen van beide beslissingen bevat enige overweging over de hoedanigheid van burger van de Unie.

3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn gehoor door de politie op 30 september 2025 verklaarde de Roemeense nationaliteit te hebben en in België als schilder te werken. Aanvankelijk werd hij geïdentificeerd aan de hand van een identiteitskaart op naam van P.A., die na controle vals werd bevonden, en dat de gerechtelijke triptiek vervolgens een tweede identiteit opleverde, met vermelding van de Roemeense nationaliteit (administratief dossier, stuk 23). Bovendien heeft de verwerende partij, na contactname met de Roemeense autoriteiten, verzoeker teruggeleid naar Roemenië. Stuk 46 in het administratief dossier vermeldt daarbij uitdrukkelijk de naam en Roemeense nationaliteit van verzoeker.

De verwerende partij beschikte aldus niet enkel over de verklaringen van verzoeker. Zij beschikte over objectieve gegevens over verzoekers ware identiteit. Deze identiteit werd in de bestreden beslissingen overgenomen. De gegevens van het administratief dossier maken duidelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van de Roemeense nationaliteit van verzoeker. Dat het aanvankelijk voorgelegde document vals werd bevonden, doet daaraan geen afbreuk.

Het betoog in de nota dat de identiteit enkel op verzoekers verklaringen berust, steunt op een gedeeltelijke lezing van de elementen van het administratief dossier.

In de motiveringen van beide beslissingen wordt er bovendien van uitgegaan dat het land van herkomst van verzoeker Roemenië is. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekers echtgenote en vijf kinderen daar verblijven en dat hij zijn wens om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst kan verwezenlijken met het oog op zijn re-integratie. Aldus blijkt dat de verwerende partij bij haar beslissingen is uitgegaan van een onvolledige en dus onzorgvuldige lezing van het administratief dossier.

3.2.6. Artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, wanneer de burger van de Unie niet over de vereiste reisdocumenten beschikt, hem alle redelijke mogelijkheid wordt geboden om binnen een redelijke termijn de nodige documenten te verkrijgen of te laten overbrengen, dan wel om met andere middelen te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Verzoeker beroept zich uitdrukkelijk op die bepaling.

Uit de bestreden beslissingen en uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij voorafgaand aan haar beslissingen enige stap in die zin heeft gezet, hoewel de gegevens waarover zij beschikte daartoe aanleiding gaven. Desondanks nam de verwerende partij contact op met het Roemeense consulaat, dat de geldigheid van het tweede identiteitsdocument bevestigde (stuk 26) en organiseerde zij een gedwongen verwijdering naar Roemenië.

Hoewel dit stuk dateert van na de bestreden beslissingen, blijkt hieruit dat dat deze werden genomen vooraleer de verwerende partij over alle relevante gegevens beschikte en dat een zorgvuldig onderzoek de toepassing van de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet in de weg stond.

3.2.7. Het betoog in de nota met opmerkingen dat verzoeker het motief betreffende artikel 2 van de vreemdelingenwet niet weerlegt, gaat hieraan voorbij. Dat motief kan het bevel slechts schragen indien artikel 7 van de vreemdelingenwet op verzoeker van toepassing is, wat niet het geval is.

De verwerende partij heeft de bestreden beslissingen genomen op grond van de bepalingen die gelden voor de onderdaan van een derde land, terwijl uit de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikte bleek dat verzoeker zich beriep op de hoedanigheid van burger van de Unie. Zij heeft, ondanks beschikbare elementen die hierop wezen, de bestreden beslissingen genomen zonder rekening te houden met deze elementen.

Aan verzoeker werd geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, op grond van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet. Artikel 44*ter*, § 2, van dezelfde wet voorziet in een termijn van ten minste één maand, waarvan enkel in naar behoren gemotiveerde dringende gevallen kan worden afgeweken. De bestreden beslissing bevat geen motivering die aan dat vereiste beantwoordt. De in artikel 44*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet opgesomde elementen zijn niet in de afweging betrokken. Het inreisverbod werd opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied op de grond dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, terwijl artikel 44*nonies*, § 1, van de vreemdelingenwet het inreisverbod ten aanzien van de burger van de Unie beperkt tot het grondgebied van het Rijk en enkel toelaat om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 41, 44*ter* en 44*nonies* van de vreemdelingenwet aannemelijk.

3.3. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tast eveneens de grondslag van het bestreden inreisverbod aan, nu artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet dat inreisverbod verbindt aan de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De middelen zijn gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 1 oktober 2025 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	C. VERHAERT